

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 168.

Tiende Sæssion.

44de Møde.

Onsdagen den 1ste December Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Sfchering: Jeg troer, det er ganske rigtig, naar man gaar ud fra den Betragtning, at denne Sag har været bragt saa ofte for, at det er rettest engang at faae Ende paa den, og da den nu foreligger i en Stikfælse, som ligesaagodt kan prøves som enhver anden, troer jeg, det er rigtigst at tage Loven, som den er, thi skulde man forsøge paa at rette den, saa at den blev til noget virkelig Godt, vilde man ikke blive særdig i denne Sæssion. Lovudkastet er efter min Mening aldeles vrangt i alle sine Dispositioner; det er vrangt, fordi det unyttigt søger at indføre et nyt Matriculsystem. Naar man skal have udført noget Arbejde, som efter sin Natur paa ligger Sogne og Communer, saa er det ganske simpelt at lægge Arbejdet paa Arbejde, det vil sige som Værdi, paa Communen, og lade den efter sine sædvanlige Regler skaffe Midler dertil, uden at søge nogen anden Gjenstand for Besætningen end dem, der engang bestaae, en Blanding af Hartkorn og Formue og Leilighed. Derigennem er det, at de Penge, hvormed Sneekastningen skal betales, skulle komme. Der foreligger dernæst et andet Moment, nemlig hvorfra Kræfterne skulle komme, og her maa der skielnes mellem 2 forskellige Ting. Naar der ikke er nogen særdeles overdreven Haft, saaledes som Tilfældet er med al Efterkastning, med Oprensning af Betene, naar man først har skaffet Spor tilveie, saa skal man leie Folk for Communens Regning, thi

da kommer Enhver til at betale sin rimelige Part, som han kan indvinde ved at sende sit Mandskab og modtage Leleprisen eller ogsaa lade det være og lade det andet Mandskab blive betalt saameget desto dyrere, fordi der kun er Faa. Naar der derimod er Tale om at aabne Sporene og at blive hurtig særdig, kan det ikke nytte, at der er et Regulativ, som siger, at der skal leveres det og det Mandskab; naar det ikke findes, maa Communen have Ret til — om jeg maa benytte det Udtryk — at expropriere Mandskab, hvor det er at finde, og at betale Saameget, som forlanges. Naar man forøvrigt siger, at Regulativet ikke kan ssee Fyldest, fordi Mandskabet ikke er der, saa er det blot en Misforstaaelse; det kan ssee Fyldest, skøndt ikke paa den Maade, som det ærede Medlem (H. M. Petersen) før udtrykte sig, ved Indbetaling af en Sum til Communens Kasse, thi man kan ikke forud vide, hvad der skal indbetales, men det kan ssee Fyldest paa den Maade, at Communens Kasse før sin Regning, om det behøves, til den allerhøieste Pris, skaffer Mandskab, som udfører Arbejdet. Saaledes bærer man sig ad ved alle slige Leiligheder; naar der i Krigstid bliver tilfagt Heste, som ikke møde, og der er en Mand, som er sat til at skaffe den og den Gjenstand befordret, saa lægger han Beslag paa de Sikkerhedsgjenstande, der findes hos Communen, og derpaa betaler han Heste, om det saa skal være med 20 Rd. pr. Mill. Det er en Maade, hvorpaa man kan gaar frem, men jeg siger ikke, det er den bedste eller rigtigste Maade. Den sande Maade er, ikke at komme ind paa nye Matriculsystemer, men her i Loven ligger der et heelt nyt og i sin Natur vrangt Matriculsystem; der ligger deri et Forsøg paa at